

## Thogrul și străjerul

Saadi

---

Thogrul și străjerul

Odată, când, pe-o noapte furtunoasă,  
Thogrul trecea pe lâng-un biet străjer  
Și la văzut în bunda-i zdrențeroasă  
Cum zgribura, învinețit de ger,  
Îi zise, căci era milos din fire:  
— Am să-ți trimit pe loc o haină groasă.  
Zicând așa, cu inima-mpăcată  
Intră-n palatu-i plin de strălucire:  
Acolo însă-i răsări în prag  
Soția lui, făptură minunată,  
Care-l primi zâmbind cu-atâta drag,  
Încât uită făgăduiala dată  
Precum uită și pe străjer și gerul.

Dar ia aminte tu ce-a zis străjerul:  
A zis: — O, rege, tu m-ai dat uitării,  
Căci ai dormit în raiul desfătării,  
Ai dus-o noaptea într-un vis plăcut,  
Ce-ți pasă noaptea mea cum a trecut!

Ce-i pasă caravanei care scapă  
De-aceia ce-n nisip își află groapă!  
Un blând noroc te leagă în somn,  
Ai călăuză bună și ești domn,  
Nu te oprește dealul, valea, nu.  
La cei rămași gândești vreodată tu?...  
De pe cămila-naltă cât un munte,  
Simți tu ce-i valea grijilor mărunte?  
Voi, cari, sub cald poclit, trăiți ca-n cer,  
Gândiți la cei ce-n frig și foame pier.

traducere de Șt.O. Iosif